

«Гуде вогонь — веселий сатана...»

Костенко Ліна Василівна

* * *

Гуде вогонь — веселий сатана,
червоним реготом вихоплюється з печі...

А я чолом припала до вікна,
і смуток мій бере мене за плечі.

Сама пішла світ за очі — аби
знайти від тебе крихту порятунку.

Мої думки, як дикі голуби,
в полях шукали синього притулку.

Сама втекла в сніги, у глухомань,
щоб віднайти душевну рівновагу.

І віднайшла — гірку печаль світань.

І п'ю, немов невиброджену брагу.

І жду якогось чуда із чудес.

Читаю ніч, немов би чорну книгу.

Якщо кохаєш — знайдеш без адрес
оцю хатину за морями снігу.

І відпливаю поночі одна

на кризі шибки у холодний вечір.

І спить в печі веселий сатана,

уткнувся жаром в лапи головешок.

І так до самих синіх зоряниць,

до світанкових поїздів ячання —

до безміру, як в темряві зіниці,
тривожно шириться чекання...

Постійна адреса: http://ukrlit.org/kostenko_lina_vasylivna/hude_vohon_veselui_satana